

Sygn. akt I C 1431/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. Z.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz Ł. Z. kwotę 17.181,51 zł (siedemnaście tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami:

- od kwoty 16.812,51 zł od dnia 27 sierpnia 2011r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 369 zł od dnia 27 kwietnia 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. kosztami procesu obciąża powoda w wymiarze 9% zaś pozwanego w wymiarze 91% pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1431/13

UZASADNIENIE

Powód Ł. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. kwoty 18.862,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- 18.493,16 zł od dnia 27 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,

- 369 zł od dnia 27 kwietnia (...). do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w następstwie kolizji drogowej w dniu 26 lipca 2011 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność powoda. Pozwany, któremu szkodę zgłoszono, odmówił zapłaty odszkodowania argumentując, że w deklarowanych przez powoda oraz sprawcę okolicznościach nie mogło dojść do opisanych uszkodzeń samochodu. Po rozpoznaniu odwołania od decyzji, pozwany podtrzymał dotychczasowe

stanowisko. Na zlecenie powoda sporządzona została kalkulacja kosztów naprawy pojazdu, ustalająca ów koszt na kwotę 18.862,16 zł. Powód poniósł koszt sporządzenia kalkulacji i domaga się od pozwanego jego zwrotu.

Nakazem zapłaty z dnia 12 lipca 2013r. Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia pozwany wywiódł sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i kwestionując zasadność powództwa. W uzasadnieniu wskazał, iż postępowanie likwidacyjne podjęte w wyniku zgłoszenia szkody wykazało, że do powstania uszkodzeń pojazdu powoda nie mogło dojść w deklarowanych okolicznościach. Zakwestionował również wysokość żądania, wskazując, iż koszt podany przez powoda nie jest kosztem rzeczywistym ale kosztem możliwym, zaś powód otrzymawszy żadaną pozwem kwotę mógłby zlecić dokonanie naprawy przy użyciu części używanych lub nieoryginalnych. Powyższe, zdaniem pozwanego, prowadziłyby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Zakwestionował również, jako zawyżony, koszt sporządzenia kalkulacji naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 26 lipca 2011 roku doszło do kolizji drogowej, na skutek której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność powoda Ł. Z.. W kolizji uczestniczył samochód T. (...) prowadzony przez M. D., ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...) Spółce akcyjnej w W. (dalej jako A.).

Zdarzenie przebiegło na skrzyżowaniu ulic (...) w G. w ten sposób, że jadący lewym pasem samochód M. (...) kierowany przez powoda kontaktował z samochodem T. (...) prowadzonym przez M. D.. Kontakt spowodowany był zjazdem T. na lewy pas ruchu wynikającym z zamiaru uniknięcia najechania na tył pojazdu typu „bus”, który po zmianie pasa z lewego na prawy wykonał manewr skrętu w prawo, w ulicę (...) znajdując się w bezpośredniej bliskości pojazdu T..

Kierowca T. mógł i powinien był zareagować przyhamowaniem pojazdu na zachowanie kierowcy „busa”.

Dowód: zeznania świadka M. D., k.100-101; oświadczenie M. D., k.9; wspólne oświadczenie o wypadku drogowym, k.10; zgłoszenie szkody, k.11-12, opinia biegłego sądowego M. T., wraz z opiniami uzupełniającymi i kalkulacją naprawy, k.119-127, 150-155, 170-171, 186-188, 218-219, 221

Odpowiedzialność za kolizję ponoszą: niezidentyfikowany kierowca samochodu typu „bus”, który nieprawidłowo wykonał manewr skrętu w prawo powodując sytuację zagrożenia a także kierowca T. M. D., który, pomimo że mógł i powinien był zauważyć hamujący samochód „bus” znajdujący się przed nim czy też zjeżdżający na prawy pas ruchu po uprzednim wyprzedzeniu, nie dostosował prędkości pojazdu do sytuacji na drodze (nie zahamował) ale zareagował niewłaściwie, zjeżdżając na lewy pas ruchu, co doprowadziło do kontaktu z autem powoda.

Powód w żaden sposób nie przyczynił się do zajścia kolizji.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. T., wraz z opiniami uzupełniającymi i kalkulacją naprawy, k.119-127, 150-155, 170-171, 186-188, 218-219, 221; zeznania świadka M. D., k.100-101

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, na skutek zgłoszenia szkody przez powoda, A. odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, że nie doszło do zdarzenia drogowego w deklarowanych przez poszkodowanego i sprawcę okolicznościach. Odwołanie powoda nie spowodowało zmiany decyzji ubezpieczyciela.

Dowód: decyzja, k.13; odwołanie, k.14-15; pismo z dnia 20.09.2011r., k.22-23

Na zlecenie Ł. Z. wykonana została kalkulacja naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), uszkodzonego w dniu 26 lipca 2011 r., w związku z czym powód poniósł koszt w wysokości 369 zł brutto. Na podstawie ustaleń co do kosztów naprawy pojazdu powód wystąpił z kolejnym wezwaniem do zapłaty, domagając się kwoty 18.862,16 zł, w tym 369 zł tytułem zwrotu kosztów ekspertyzy. Pozwany odmówił zapłaty.

(dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k.45-49, faktura VAT nr (...) - k.51, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia, k.40-44; pismo z dnia 23.04.2012r., k.50

Uzasadniony ekonomicznie koszt naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w związku z kolizją z samochodem T. (...) w dniu 26 lipca 2011r. wyraża się kwotą 16.812,51 zł brutto. Koszt ten uwzględnia konieczność wymiany nakładki zderzaka przedniego, lampy przedniej prawej oraz prawej kraty wlotu powietrza, bowiem nie można wykluczyć, że uszkodzenia te nie powstały w wyniku wskazanej kolizji. Wskazany koszt naprawy uwzględnia użycie do jej wykonania części nowych i oryginalnych w pełnej ich wartości, przy zastosowaniu obniżki (...) w wysokości 20%, oraz stawki roboczogodziny według stawek 96/113, będących stawkami nieco niższymi od średnich stawek stosowanych na rynku trójmiejskim.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. T., wraz z opiniami uzupełniającymi i kalkulacją naprawy, k.119-127, 150-155, 170-171, 186-188, 218-219, 221

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swe ustalenia faktyczne na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy w takim zakresie jaki został wskazany w uzasadnieniu, pozostałe dokumenty uznając za nieistotne dla rozstrzygnięcia. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony, również Sąd nie znalazł podstaw do poddania w wątpliwość ich wartości dowodowej.

Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił również zeznania świadka M. D., będącego sprawcą kolizji, uznając je za wiarygodne w zakresie ogólnego przebiegu zdarzenia. Tym niemniej, szczegółowych ustaleń w tej materii Sąd dokonał również w oparciu o opinię biegłego M. T.. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, zbieżnym zresztą z twierdzeniami powoda, że manewr wykonany przez pojazd typu „bus” był dość nagły i stwarzał bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym, jakkolwiek nie był tak gwałtowny jak to przedstawił świadek. Zważywszy bowiem na wzajemne usytuowanie krzyżujących się ulic niemożliwe jest, aby „bus” wjechał w zakręt z prędkością 50 km/h wskazaną przez świadka. Przygotowując się do wykonania manewru musiał zwolnić i to znacznie.

Jakkolwiek, w świetle powyższych okoliczności, brak jest wyłącznej winy kierowcy T. za kolizję, M. D. ponosi współodpowiedzialność za jej powstanie, zważywszy, że nie zareagował odpowiednio na zachowanie kierowcy „busa”. Zważywszy, że zmiana prędkości „busa” następowała w dłuższym przedziale czasowym, kierowca T. miał czas niezbędny a zarazem wystarczający na dostosowanie prędkości do zmienionych warunków jazdy, którego jednak nie wykorzystał, reagując zbyt późno.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań M. Ż. w charakterze świadka, bowiem wniosek pozwanego zmierzał w istocie do zwalczania ustaleń biegłego M. T., zawartym w opinii, zeznaniami świadka, czemu służyć nie może. M. Ż. bowiem, działając na zlecenie A., ustalił w toku postępowania likwidacyjnego, że uszkodzenia pojazdów M. (...) nie korelują ze sobą, zatem nie mogło dojść do kolizji objętej zgłoszeniem szkody przez powoda. Zdaniem Sądu, przeprowadzenie zawnioskowanego dowodu było nieistotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia.

Oddaleniu podlegały wnioski pozwanego zawarte w punktach 1-6 pisma z dnia 19 listopada 2015r. (k.199) bowiem, zdaniem Sądu, opinia biegłego M. T., wielokrotnie uzupełniana, była klarowna i w pełni przydatna do poczynienia ustaleń, którym miała służyć. Skoro zadaniem biegłego było określenie, między innymi, niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów napraw pojazdu w związku z uszkodzeniami powstałymi na skutek kolizji z dnia 26 lipca 2011r., to uznać należy, iż biegły dokonując zawartych w opinii ustaleń przeanalizował możliwe opcje naprawy, wybierając tę optymalną, zapewniającą przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Z uwagi na uznanie opinii biegłego za prawidłową i poprzedzoną wnikliwą analizą okoliczności sprawy, Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Wobec niestawiennictwa powoda, uprzednio przesłuchanego informacyjnie, na termin rozprawy w dniu 7 września 2015r., Sąd pominął dowód z przesłuchania stron.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach, jak już wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, Sąd ustalił głównie w oparciu o opinię biegłego sądowego M. T.. Opinia główna, wraz z opiniami uzupełniającymi, tak pisemnymi jak i ustną, sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione. Jakkolwiek każda ze stron wniosła zastrzeżenia do opinii, które były kontynuowane, już wyłącznie przez stronę pozwaną, po każdym uzupełnieniu opinii, biegły do wszystkich uwag szczegółowo się odniósł. Uznawszy zatem opinię za prawidłową, logiczną i należycie uzasadnioną, Sąd w pełni podzielił zawarte w niej wnioski.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że strony pozostawały w sporze co do okoliczności, w których doszło do uszkodzenia pojazdu powoda i wysokości powstałej szkody.

Zgodnie z przepisem art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. W przypadku umowy odpowiedzialności cywilnej, odpowiedzialność za szkodę zakładu ubezpieczeń jest pochodną odpowiedzialności samego sprawcy szkody. Jego odpowiedzialność za szkodę wynika z art. 415 kc w związku z art. 436 § 2 kc, bowiem w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, posiadacze mechanicznych środków komunikacji mogą wzajemnie żądać naprawienia szkód majątkowych i niemajątkowych tylko na zasadach ogólnych, a zatem winy. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 kc i art. 361 kc, przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego. Odnosząc się do wątpliwości pozwanego wyrażonych w sprzeciwie od nakazu zapłaty należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

W ocenie Sądu powód wykazał za pomocą dowodu z opinii biegłego sądowego, iż do kolizji drogowej doszło w okolicznościach przezeń wskazanych.

Podkreślenia wymaga przy tym, że jakkolwiek kierowca pojazdu ubezpieczonego w A. nie jest wyłącznie winny powstaniu szkody, a jedynie przyczynił się do jej powstania, okoliczność ta nie ma znaczenia dla odpowiedzialności za szkodę pozwanego ubezpieczyciela. W myśl bowiem art. 441 § 1 kc, jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. Jedyne przyczynienie się poszkodowanego – z którym nie mamy do czynienia w okolicznościach sprawy niniejszej – mogłoby rzutować na odpowiedzialność ubezpieczyciela (art. 362 kc).

Sąd, w oparciu o opinię biegłego sądowego do spraw samochodowych, ustalił niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 16.812,51 zł. Za uzasadnione uznał Sąd uwzględnienie w kosztorysie naprawy uszkodzonych elementów pojazdu, co do których nie można było wykluczyć, że powstały w wyniku kolizji z dnia 26 lipca 2011r. rzeczą pozwanego, podczas oględzin dokonywanych na potrzeby postępowania likwidacyjnego, było stwierdzić, czy uszkodzenia pojazdu są stare czy też dopiero co powstałe. Skoro zaś tego nie stwierdzono a w dokumentacji likwidacyjnej brak danych pozwalających wykluczyć możliwość ich powstania w trakcie kolizji z pojazdem T. (...), to należało uszkodzenia te uwzględnić. Co się zaś tyczy nakładki zderzaka przedniego, która – wedle opinii biegłego – nosiła ślady wcześniejszych uszkodzeń, podlegałaby ona wymianie z uwagi na uszkodzenia powstałe w dacie 26 lipca 2011r. niezależnie od wcześniejszych uszkodzeń.

W ocenie Sądu zasadne jest również żądanie powoda odnośnie zwrotu kosztów wykonania ekspertyzy – wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, które pozwoliło powodowi zakreślić realne ramy żądania dochodzonego na drodze sądowej.

W związku z powyższym Sąd, na mocy powołanych przepisów, orzekł jak w punkcie I wyroku, zasądzając na rzecz powoda kwotę 17.181,51 zł, w tym 369 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzonej kalkulacji.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) Komunikacyjnych, uwzględniając zmianę brzmienia art.481§2 kc z dniem 1 stycznia 2016r.

Powództwo dalej idące Sąd oddalił jako nieuzasadnione, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

O kosztach procesu w punkcie III wyroku Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, 100 kpc i 108 § 1 kpc. Ustaliwszy, iż powód wygrał proces w 91% zaś pozwany w 9% Sąd pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)